

บทนำ

"ฟ้าศักดิ์สิทธิ์ ดินศักดิ์สิทธิ์ ไท้ซึ่งเหล่าจวินเร่งทำตามบัญชา! ศิษย์
ซุนสีขออัญเชิญทหารสวรรค์แม่ทัพสวรรค์ลงสู่โลกมนุษย์!" เสียงเสนาะโลกรีด
ทำลายลานบ้านด้านหลังอันเงียบสงัด

ดวงตาสองคู่มองท้องฟ้าตาไม่กะพริบ

เนิ่นนาน...

"เอ่อ...ขอให้ทหารสวรรค์กับแม่ทัพสวรรค์หาสตรีผู้หนึ่งจะเป็นการ...
ลงแรงมากในเรื่องเล็กไปสักหน่อยหรือไม่" เสียงเบาแทบไม่ได้ยินดังขึ้น

"เจ้าหก เจ้าหุบปาก ซุนสีไม่ใช่เคยพูดว่าพวกเราได้เพียงดูอยู่ด้านข้าง
ไม่อาจเปล่งเสียงกวนสมาธิเขาได้เด็ดขาดหรือไร"

"แต่ว่า...ศิษย์พี่ห้า ท่านรู้ลึกบ้างหรือไม่ว่าพวกเรามองบนฟ้ามาได้
ครึ่งถ้วยชา* ไม่ต้องพูดถึงมีเทพเขียนสักองค์ลงมา กระทั่งนกสักตัวข้าก็

* ครึ่งถ้วยชา เป็นคำเปรียบเทียบเวลา ใช้เปรียบถึงช่วงเวลาที่สั้นมาก บางตำราเทียบว่าหนึ่งถ้วยชาหมายถึงเวลาประมาณ 10-15 นาที

ไม่เห็นมันบินมาจากข้างบนเช่นกัน"

"พวกเรามนุษย์เดินดินจะสามารถมองเห็นเทพเซียนได้อย่างไร พวกเราจะต้องเชื่อคนเช่นคุณนี่ พี่สะใภ้สี่หายตัวไปไร้ร่องรอยมาหลายเดือนแล้ว กลัวแต่ว่า..."

"กลัวแต่ว่าจะร้ายมากกว่าดีใช่ไหม" ศิษย์น้องหกถอนใจพลางกล่าว "ก่อนตำลึงทองในบ้านศิษย์พี่สี่เพิ่งพอที่จะทับคนทั้งเมืองตายได้แล้ว เขาไม่สนว่าตระกูลจะอับยศ ดึงดันนำทองคำสูงท่วมศีรษะมาใช้ค้นหาค้นท่านเห็นว่าภายใต้สถานการณ์พรรคนี้ โอกาสที่พี่สะใภ้สี่จะออกนอกเมืองไปมีอย่างน้อยเพียงไร มีหน้าช้ำนางยังเหมือนกับศิษย์พี่สี่ เพิ่งจะลงเขาได้ไม่นานนัก ไม่คุ้นชินกับสถานที่และผู้คน นอกจากจะตายแล้ว..."

"เพี้ยๆ! พุดพล่อยๆ! ถ้าเจ้าให้ศิษย์พี่สี่ได้ยินเข้า เขาต้องตีเจ้าจนแม้แต่มารดาภิเษกเจ้าไม่ได้แน่!" พุดจวบ กระทั่งเจ้าห้าทำเพ็งตาเผิงซึ่งปกติกำเริบเสิบสานยังอดเหลียวซ้ายแลขวาชั้นมาไม่ได้ กลัวว่าศิษย์พี่สี่ที่ไม่ต่างจากคนบ้าผู้นั้นจะกระโดดออกมาพันคน

ไม่พุดไม่ได้หมายความว่าจะไม่เกิดขึ้นสักหน่อย ศิษย์น้องหกคิดบนพื้นฐานของความจริง ไม่พุดหาได้หมายความว่าในใจมิได้คิดดังนี้ ไม่ใช่เพราะในใจทุกคนคิดดังนี้ถึงได้ให้ซุนสีนั่งกราบผีที่กำลังอยู่ระหว่างบำเพ็ญพรตผู้นี้เรียกเทพเรียกผีมาค้นหาค้นหาคนเอาดีกตึ้นเที่ยงคืนหรือ

ศิษย์พี่ใหญ่ ศิษย์พี่รอง ศิษย์พี่สามล้วนอ้างตำแหน่งออกไปหาคนแล้ว บังคับให้เขาและศิษย์พี่ห้ารั้งอยู่ช่วยซุนสี เกิดศิษย์พี่สี่มาพบเข้า ไม่ต้องพุดถึงว่าจะถูกฟาดเอายกใหญ่ กระทั่งชีวิตก็เป็นไปได้ที่จะเสียไปพร้อมกัน

"หวังเพียงซุนสีจะมีความสามารถเหนือมนุษย์จริงๆ..." ศิษย์น้องหก

ถอนหายใจ

"พวกเจ้ากำลังทำอะไร!" เสียงตะคอกด้วยโทสะดังมาจากลานด้านหน้า
เจ้าห้าและเจ้าหกอดไม่ได้ที่จะกอดกันกลมอย่างตัวสั้นนั่งงก

"แยละ! ชุนสี!" เจ้าหกตาไวเห็นชุนสีที่หน้าแทนบุษจากระอักเลือดออกมาสายหนึ่ง ทั่วร่างดูจดังถูกฟ้าผ่าจนเกร็งกระตุกขึ้นมา เขาวิ่งเข้าไปทันที
รับร่างที่ล้มลงของชุนสีไว้ได้ทันเวลา

"พวกเจ้ากำลังทำอะไร!" เด็กหนุ่มผู้หล่อเหลาสองตาฟันไฟ สาวเท้า
ยาวก้าวมาพลาฟูดด้วยโทสะ "ใครให้พวกเจ้ามาเช่นไหว้ที่ลานบ้านข้า
เช่นไหว้ใคร พวกเจ้ามีใครตายรึไง!"

"ศิษย์พี่สี่ ท่านไม่เห็นต้องแข่งพวกเราเลย พวกเราก็กำลังหาพี่สะใภ้สี่
ให้ท่านอย่างไรเล่า"

เด็กหนุ่มซึ่งถูกเรียกว่าศิษย์พี่สี่ได้ยืนดั่งนั้นก็ยิ่งโกรธเป็นที่สุด รูปโฉม
ที่เดิมทีหล่อเหลาบัดนี้ใบหน้าบูดเบี้ยวจนไม่น่ามองอย่างยิ่ง

"หานางจำเป็นต้องใช้นักพรตหน้าหมั้นนี้ด้วยหรือ ล้วนไล่หัวออกไป
ให้ข้า ข้าจะหาเพยจวินเอง ไม่ต้องใช้คนไร้ประโยชน์เช่นพวกเจ้า"

"ศิษย์พี่สี่ ก็เพราะพวกเรามั่นใจไม่ได้ถึงได้คิดวิธีใดๆ เช่นนี้ แต่ท่าน
ก็สมควรเตรียมใจไว้บ้างว่าพี่สะใภ้สี่นางน่าจะร้ายมากกว่า..." คำว่า 'ดี'
ยังไม่ได้ออกจากปาก ศิษย์พี่สี่ไม่เหยาเชิงก็พุ่งหมัดหนึ่งเข้าขัดตั้งจมูกโด่ง
ของเจ้าห้า

"ผู้ใดกล้าพุดไม่ดีถึงนาง ผู้นั้นก็คือศัตรูของข้า! นางยังมีชีวิตอยู่
อย่างดี รอให้ข้าหานาง..."

"ศิษย์พี่สี่ ท่านอย่าหลอกตัวเองอีกเลย ถ้านางยังมีชีวิตอยู่อย่างดี

ด้วยกำลังทรัพย์ของตระกูลไม่เจอะหรือ ท่านล้มเลิกไปเกิด ก็แค่สตรี
ผู้หนึ่งเท่านั้นเอง"

"หยุดปาก! หยุดปากเดี๋ยวนี้!"

"ศิษย์พี่สี่ ปีนันทานใช้ทองคำหนึ่งถูกราบอาจารย์ และต้องใช้ทองคำ
สองถูทานอาจารย์ถึงยอมปล่อยท่านลงเขา ผลคือท่านได้รับอะไร สุขใจ
ไม่กี่วันพี่สะไรก็จากไป...โอ๊ย! เจ็บนะ! สารเลย! ไม่เหยาเชิง อย่าถือว่าท่าน
อยู่ลำดับก่อนหน้าข้าก็จะทำตามอำเภอใจเช่นนี้ได้! พวกเราลงเขามาก
เพื่อตี้มเหล้ามดคลของท่านกับมาแอบอู่งาน ท่านทำภรรยาหายไปพวกเราก็
ช่วยท่านหา ท่านยังทำกับพวกเราเช่นนี้ ชั่วข้าสารเลยจริงๆ! ข้ารูปชั่วพอ
อยู่แล้ว ท่านยังเจตนาขกหน้าข้า ถ้าได้บาดแผลแล้วถูกคนนึกกว่าเป็น
มหาโจร ท่านจะชดใช้ให้ข้าหรือไม่!"

ไม่เหยาเชิงกัดฟันพูด

"พวกเจ้า...จะหาจะอยู่ก็ล้วนตามใจพวกเจ้า แต่ข้าไม่อนุญาตให้มีคน
มาตั้งแท่นประกอบพิธีภายในบ้านของข้า"

"ซุนสี่มีเจตนาดี...ท่านเองก็รู้อยู่แก็ใจว่าเขายังศึกษาอยู่ในสำนักของ
อาจารย์เขา ยังศึกษาดาดาอากาศไม่ครบถ้วนก็ต้องนำมาใช้แล้ว นี่เป็น
การเอาชีวิตมาเสี่ยง หากท่านกลับเอาแต่แผดเสียง..."

"เขาตายไปก็สมน้ำหน้า ใครใช้ให้เขามาตั้งแท่นประกอบพิธีตาม
อำเภอใจ ใครจะรู้ว่าเขามีเจตนาใด สตรีซึ่งมีตัวตนอยู่ทนไฟผู้หนึ่งขอเพียง
ออกไปหาย่อมจะหานางเจอ การที่เขาประกอบพิธีมิใช่กำลังสงสัยว่า
เพยจวินนาง...นาง..."

"จะเป็นหรือตาย สมควรมีความมั่นใจสักหน่อยจะดีกว่า" ซุนสี่เอ่ยขึ้น

ศิษย์น้องหกส่งสายตาเป็นนัยไปยังซุนสี ฝ่ายหลังหลับตา เริ่มต้น
ท่องคาถา สองเท้ากระทืบพื้นดิน เดินวนแทนบูชาไปมา...ทันใดนั้นเขาก็
หยุดเท้าลง ปากพึมพำกับตัวเอง

ไม่เหยาเชิงมองเขาไม่วางตา เหนือเม็ดใหญ่ราวกับเม็ดถั่วไหลลงมา
จากหน้าผากไม่ขาดสาย

เนิ่นนานผ่านไปศิษย์น้องห้าและศิษย์น้องหกเหนื่อยจนต้องนั่งยอง
มองดูอยู่ด้านข้าง ซุนสีหยุดอยู่ที่เดิมไม่ขยับเขยื้อนเช่นกัน

ลมพัดเหนือบนหน้าไม่เหยาเชิงห่างไปแล้วผุดขึ้นมาอีก ลมพัดจนห่าง
อีกครั้งก็ผุดขึ้นมาอีกครั้ง...เขามองซุนสีโดยไม่แม้แต่จะขยับเขยื้อนกาย
ไม่สนร่างกายตนเองที่เป็นไปได้มากกว่าจะต้องลมเย็นจนจับไข้

จวบจนไถ่กันขึ้นมาจากที่ไกล ซุนสีคล้ายถูกคนชั้ยอย่างแรง ลืม
สองตาขึ้นทันใด

เจ้าห้าและเจ้าหกกระเด็นตัวขึ้นมาวิ่งไปหาเขาพร้อมกัน

"มีหรือไม่มี หากคนพบหรือไม่มี"

ซุนสีคล้ายไม่ได้ยินคำถามของสองคนนี้ มองตรงเข้าไปในตาไม่เหยาเชิง
ที่ยืนแข็งทื่อ

"ข้าถามแล้ว ไม่มี กระทั่งในกลุ่มผีผู้หญิงที่เพิ่งข้ามสะพานไ่น้เหอ*
กลุ่มนั้นก็ไม่มีเงาของเส้นเฟยจวิน" เขามองเห็นแววตาไม่เหยาเชิงผ่นคลาย
ลง ในใจจึงอดสงสัยไม่ได้

"เจ้ายังพูดไม่จบ?" ไม่เหยาเชิงสังเกตเห็นความสงสัยของซุนสี
ในใจมวดเกร็งแน่น "เจ้าไม่ต้องพูดอะไรแล้ว คำพูดของคนเพิ่งบำเพ็ญพรต

* สะพานตามความเชื่อของพุทธศาสนาหมายถึงที่เชื่อมแดนสวรรค์ มนุษย์ นรก เมื่อคนตายไปจะต้องข้ามสะพานนี้ คนชั่วจะ
ถูกยมทูตหัวด้งตกลงไปในทะเลเลือดให้สัตว์พิษกัดทรมาน คนดีจะข้ามไปได้อย่างราบรื่น

ยังไม่ขำนาฏเช่นเจ้าจะถือเป็นเรื่องจริงได้อย่างไร"

ซุนสีไม่โกรธ กลับตัดสินใจแน่วแน่เสียด้วยซ้ำ "ข้าจะต้องพูด ถ้าไม่พูดเจ้าก็จะถอดความหวังไว้ตลอดกาล ความหวังมีอะไรดี จนตายเจ้าก็จะได้พบนางอีกแล้ว"

เจ้าห้าและเจ้าหกสวดหายใจเฮือก

"เจ้าพูดอะไร"

"ถึงตอนนี้จะไม่เห็นนางอยู่ในปรโลก แต่ทำได้หมายความว่านางจะไม่ตาย ไม่เหยาเชิง จิตข้าลอยลงไปปรโลกค้นหาคน ขณะกลับมาได้ตามยมทูตหัววัวหน้าม้า* ผ่านสถานที่หนึ่ง เห็นนาง...ห่างจากความตายไม่ไกลแล้ว"

"เหลวไหล!" ไม่เหยาเชิงถอยไปหลายก้าว กุมศีระระร้องว่า "เจ้ากำลังพูดเหลวไหล นางยังไม่ตาย นางต้องไม่ตาย นางเพียงจะอายุสิบหกเท่านั้น จะตายได้อย่างไรกัน!"

นางอายุน้อยถึงเพียงนั้น ดิงามถึงเพียงนั้น จะสูญสิ้นลงง่าย ๆ เช่นนี้ได้อย่างไร เบื้องบนย่อมไม่ยุติธรรมถึงเพียงนี้! ไม่มีทาง!

...

'ข้าแซ่เสี้ยน ท่านอาจารย์ช่วยตั้งชื่อให้ข้าว่าเพยจวิน ไม่รู้...ไม่รู้ว่าจะมีวาสนาได้ทราบนามของท่านหรือไม่' นางรวบรวมความกล้าเอ่ยปาก

'ข้ามีนามว่าไม่เหยาเชิง บ้านอยู่ทางเหนือ ตัวข้าอยู่ลำดับที่สี่ในสำนักศึกษา ขอเม่านางเสี้ยนโปรดให้การชี้แนะด้วย' เขายิ้มน้อย ๆ พลังกล่าวตอบ

...

* หัววัวและหน้าม้า คือยมทูตสองตน มีรูปร่างเหมือนคน แต่ตนหนึ่งมีหัวเป็นวัว อีกตนหนึ่งมีหัวเป็นม้า เป็นผู้รับใช้อยู่ข้างกาย พญายมในนรกตามคดีความชื่อแบบจีน บางตำรากล่าวว่ามีหน้าที่ขึ้นมาจับวิญญาณในโลกมนุษย์ด้วยเช่นกัน

ยามนั้นพอนางเห็นเขาก็หน้าแดง เขาจึงรู้ว่านางมีใจให้ ตนเองก็
ใจเต้นเช่นกัน แต่กลับไม่รู้ว่าจะควรแสดงไมตรีในใจออกไปอย่างไร ไม่ง่ายเลย
ที่จะฝันถึงนางไว้แล้วแต่งงานกับนาง คิดว่านับแต่บัดนี้จะได้ร่วมเรียงเคียงคู่กัน
ตราบเฒ่าชรา...หรือว่าตั้งแต่ต้นจนจบล้วนเป็นความผิดพลาด?

ไม่รักกัน ไม่แต่งงาน นางก็จะไม่ตาย?

"นางยังไม่ตาย! คนไร้ประโยชน์เช่นเจ้าต้องการตัดความหวังข้า!
เจ้าไสหัวไป! ไปยิงไกลเท่าไฉนดี!"

ซุนสีถลึงตาใส่เขาทีหนึ่ง "ข้าก็ไม่อยากรั้งอยู่เช่นกัน! เจ้าถอดฝืนหวาน
ของเจ้าต่อไปเถอะ!"

"นางต้องไม่ตาย!"

ซุนสีเดินออกประตูใหญ่บ้านตระกูลโมไปโดยไม่หันหลังกลับ แม้ห่าง
มาได้หลายก้าวแล้วก็ยังสามารถได้ยินเสียงร้องคลุ้มคลั่งของโมเหยาเชิง

เขาขมวดคิ้วน้อยๆ เปรียบกับตัวเอง

"ให้เขารับรู้ว่านางไกลตายก็เพียงพอแล้ว มากกว่านี้เกรงว่าเขาจะ
ใจสลายไปเสียก่อน"

เขาจะไม่บอกผู้ใดทั้งสิ้นว่าจิตของเขาได้เห็นร่างเส้นเพยจวินกระโดด
หน้าผากับบาดตนเอง ท้องของนาง...เห็นได้ชัดว่าตั้งครรรค์

หนึ่งศพสองชีวิต โมเหยาเชิงไหนเลยจะสามารถรับได้ ให้ความลับนี้
ฝังในใจเขาเพียงคนเดียวไปตลอดกาลเถอะ

หนึ่งเดือนให้หลัง เคหาสน์ธารฟ้า

เสียงอันอ่อนโยนของเพิงหมิงเสียงเลื่อนรางห่างไกล แต่กลับปลุก

สติสัมปชัญญะของนางที่เลอะเลือนเพราะความเจ็บปวดกลับคืนมาอย่างอธิบายไม่ได้

เส้นเพียงจวินเปิดเปลือกตาอันหนักอึ้งขึ้น เห็นภายในห้องซึ่งตกแต่งง่าย ๆ หยาบ ๆ ได้จุดแสงเทียนเหลืองสลัวขึ้น

กลางคืนแล้วหรือ

ความรู้สึกเจ็บน้อย ๆ ยังหลงเหลืออยู่ในร่างกายอันอ่อนเพลียถึงที่สุดของนาง นางอยากยกแขนขึ้นมาเช็ดเหงื่อที่ใบหน้าออก หากทางตาปล้นเหลือบเห็นที่มุมภายในห้องมีแม่นางน้อยผู้หนึ่งนั่งอยู่

"หรั่งผู้?" นางหลุดปากเสียงค่อย ๆ ที่ที่มีหรั่งผู้จะต้องมีเด็กหนุ่มนามว่าวันผู้ นั้น โฉนจึงไม่เห็น...แต่แล้วนางก็เปล่งเสียงร้องตกใจเมื่อเหลือบเห็นข้างกายตนมี 'วัตถุประหลาด' กำลังขยับ

นางหันหน้าไปช้า ๆ มองเห็นทารกนอนหลับอยู่บนเตียง

"ช้า...คลอดแล้ว?" ทารกน้อยที่น่าเกลียด ยับย่น ทั้งยังซุบผอมผู้นี้เป็นนางอุ้มท้องมาหลายเดือน เป็นเด็กที่ออกมาจากท้องนาง?

ภาพความทรงจำสักนิตนางก็ไม่มี หรือเมื่อครุ่นนางจะเจ็บจนสิ้นสติไปอย่างน่าขายหน้ายิ่ง?

นางเพียงจำได้ว่าเจ็บปานจะขาดใจ เจ็บจนอยากบิบบคออาจารย์ที่พูดว่าการคลอดลูกสบายประหนึ่งผายลมผู้ นั้นให้ตายใจจะขาด นางยังจำได้ด้วยว่านางขบฟันไว้ไม่ครวญครางเจ็บปวดแม้ครึ่งคำ แต่หมีงเสียงซึ่งช่วยท่าคลอดอยู่ด้านข้างกลับประหม่าแทบตาย นี่เป็นครั้งแรกนับแต่นางถูกช่วยกลับมาเคหาสน์ธารฟ้าที่เห็นหมีงเสียงผู้เข้มแข็งสูญเสียการควบคุม... บางทีหมีงเสียงอาจไม่เข้มแข็งเท่าที่นางคิดก็เป็นได้

นางยีนนี่ชี้ออกไปช้าๆ จ้มเบาๆ ลงบนใบหน้าอ่อนนุ่มน่าเกลียดของทารกน้อย พุดกับตัวเองอย่างรู้สึกแปลก

"ทารกผู้นี้ใจจริงไม่เหมือนใครเลย เป็นข้าตลอดออกมาจริงๆ หรือ" อุ้มท้องแรกในชีวิตก็เพื่อคลอดเจ้าเด็กน่าเกลียดคนนี้ออกมา? ค่อมหรือไม่ค่อมกันเนี่ย

"พ่อบุญธรรม...นางเพ็งคลอดลูก จะพบคนนอกได้อย่างไร"

นางได้ยินเสียงเพ็งหึงเสียงดังมาจากนอกประตูก็ประหลาดใจเล็กน้อย นึกขึ้นได้ว่าหึงเสียงเคยเอ่ยอย่างอ้อมค้อมว่าพ่อบุญธรรมหาใช่คนดีเลย ไม่ยอมให้นางออกนอกห้องตลอดมา...หากแต่บุรุษที่ยอมรับเลี้ยงเด็กกำพร้า และทุ่มเทใจอบรมบ่มเพาะคนดีเช่นหึงเสียงออกมาได้จะเลวสักแค่ไหนกัน

"ข้าเป็นพ่อบุญธรรมเจ้า จะเป็นคนนอกได้อย่างไร ข้าได้ยินσύเยียพูดว่าแขกที่เจ้าช่วยกลับมากำลังจะคลอดแล้ว ข้าพาโซ่วเออร์รีบกลับมาดู โดยเฉพาะ อย่าให้ข้าต้องพุดอีกเป็นครั้งที่สอง เปิดประตู"

เส้นเพยจวินซึ่งอยู่ในห้องได้ยินดังนั้นก็สีหน้าเปลี่ยนเล็กน้อย อากาทรหนาวสั่นแผ่ขึ้นมาจากไขสันหลังทันที ไม่ใช่เพราะคำพุดของเขา แต่เป็นเพราะเสียงของเขาที่แม้จะนุ่มนวลเรียบเบาราวแพรไหม แต่กลับปรากฏแววมืดครึ้มเป็นยิ่ง ทำให้นางหงส์ศีรษะชาอย่างห้ามไม่อยู่

บุรุษผู้นี้ใจจริงเป็นพ่อบุญธรรมของหึงเสียงได้

"พ่อบุญธรรม หากท่านต้องการพบชิวเหนียง รอฟุ้งนี้ให้นางดีขึ้นสักหน่อยข้าค่อยให้นางไปพบท่าน"

"โซ่วเออร์ เปิดประตู"

เส้นเพยจวินรู้สึกไม่สบายตัวเป็นที่สุด มองหวังผู้ที่ไร้ซึ่งอารมณ์

ความรู้สึกใดๆ ตรงมุมห้องแวบหนึ่ง ก่อนจะถูกขี้นจัดเสื่อชั้นนอกอย่างรวดเร็ว แล้วอุ้มทารกน่าเกลียดที่ดวงตายังลืมไม่ขึ้นเข้าในอ้อมแขนแน่นทันทึ ประตูปิดดัง 'แกร๊ก' เบาๆ เสียงหนึ่ง เด็กหญิงซึ่งดูตัวเล็กยิ่งผู้หนึ่ง ยืนอยู่หน้าประตู ขณะตาโตกลมดิกมองเห็นว่าภายในห้องมีคนก็คล้าย จะประหม่ายิ่ง ตื่นเต้นยิ่ง ผ่านไปประเดี๋ยวหนึ่งถึงค่อยๆ เดินเข้ามาในห้อง เส้นเพยจวินเห็นว่าเด็กหญิงน้อยผู้นี้ น่าจะเป็นโชว์เออร์ที่เมื่อครู่ พ่อนุญชรรมเฟิงหมิงเสียงพูดถึง คุไปแล้วไม่มีเจตนาร้าย ซ้ำยังเงินอาย นางจึงคลายความระแวงระวังต่อเด็กหญิงลง แล้วเลื่อนสายตาไปตกลง บนบุรุษร่างสูงใหญ่หน้าประตู

บุรุษผู้นั้นอายุราวสามสิบต้นๆ รูปร่างหล่อเหลาเป็นยิ่ง ลักษณะอ่อนนุ่่มละมุนละไม แสงเทียนสั้นไหวไม่หยุดนิ่งส่องต้องใบหน้าเขาจนปรากฏ ออกมาเป็นสีหน้าท่าทางแปลกประหลาด... ในใจนางตระหนักขึ้นน้อยๆ แต่ กลับรู้ว่าตนเองหาได้ครั้นคร้ามคนผู้นี้ไม่

อาจารย์ของนางเป็นบุรุษที่ใช้ไม่ได้ ศิษย์ของเขาจึงต้องเข้มแข็งตั้งแต่ เล็กจนถึงตอนนี้อยู่ไม่เคยแสดงความอ่อนแอมาก่อน นับแต่นางรู้ว่าตั้งครรรค์ เป็นตันมาก็ไม่เคยโอดครวญว่าทุกข์ยากแม้แต่คำเดียว ยามคลอดทารก น่าเกลียดผู้นี้ก็ไม่เคยครวญครางว่าเจ็บเช่นกัน กระทั่งอาจารย์ยังต้องส่ายหน้า ถอนหายใจให้กับความเข้มแข็งของนาง แล้วนางจะบังเกิดความหวาดกลัว ต่อบุรุษผู้นี้ได้อย่างไรกัน คิดถึงตรงนี้ในใจนางก็เตรียมพร้อมแล้ว

หลังจากประตูเปิดออก บุรุษผู้นั้นหาได้มองมายังนางเป็นอันดับแรก แต่กลับมองไปทางหญิงผู้ตรงมุมห้อง

"ผู้เออร์ เจ้าก็มาด้วย?" บุรุษผู้นั้นคล้ายจะรู้สึกสนุก เห็นหญิงผู้ไม่สนใจ

โยดีเขา แต่เขายังคงพูดออกมาตรงๆ โดยไม่ถือสา "เจ้าออกจากห้องน้อยครั้ง โฉนจึงไม่เห็นสุนัขข้างกายเจ้าตัวนั้นเล่า...อา จริงสิ เด็กสาวผู้หนึ่งคลอคลุก เขาจะอยู่ข้างในได้อย่างไร เจ้าคงให้เขาไปทำธุระสินะ สองขาเจ้าไม่สะดวก อยู่ที่นี่จะช่วยงานอะไรได้ ให้พ่อบุญธรรมลองเดาดู ที่เจ้ามาก็เพื่อคำนวณดวงชะตาให้เด็ก คำนวณว่าทั้งชีวิตเขาจะเหมือนกับเจ้าที่ต้องอยู่ในเคหาสน์ธรรพำเป็นเพื่อนพ่อบุญธรรมไปตลอดกาลหรือไม่ ข้าเดาถูกไหม"

น้ำเสียงของบุรุษผู้นี้เฉื่อยชาประหนึ่งถามอย่างไม่ใช่ใจ แต่กลับทำให้เส้นเพยจวินที่ด้านข้างฟังออกว่าเจ้าตัวรู้สึกสำราญใจต่อเรื่องนี้เป็นอย่างยิ่ง

สำราญใจอะไร สำราญใจที่ได้รังแกแม่นางน้อยรูปร่างกายอ่อนแอ? บุรุษวัยฉกรรจ์ผู้หนึ่งรังแกเด็กสาวมีความอภิรมย์อะไรให้พูดได้กัน...หรือว่าสำราญใจกับกระบวนการล่าเหยื่อ?

พอความคิดเช่นนี้วาบผ่านสมอง เส้นเพยจวินก็เห็นหรั่งผู้เฒ่าไปหน้าว่างเปล่าขึ้นช้าๆ เฉยเรียบๆ กับบุรุษผู้นั้น

"โยข้าต้องคำนวณ ผู้ใดก็ตามที่รั้งอยู่ข้างกายพ่อบุญธรรมมีชะตาเพียงประเภทเดียวเท่านั้น"

ชะตาประเภทเดียว? ชะตาของเหยื่อที่ถูกล่าณะหรือ เดิมทีในสมองสับสนไปหมด แต่พอได้ยินคำพูดนี้นางก็ตั้งใจในที่สุดว่าเหตุใดหิมิงเสียงและหรั่งผู้ถึงไม่เคยแยมยิ้ม เหตุใดหิมิงเสียงอายุยังน้อยกลับมีสติปัญญาเพียงพอที่จะช่วยนางจากหน้าประตูรกได้ เหตุใดแม่นางน้อยที่ตามหลักแล้วควรต้องเสพสุขกับชีวิตในวัยเยาว์สองคนกลับเป็นผู้ใหญ่จนทำให้นางตกตะลึงพูดไม่ออก...

พวกนางกลัว แต่นางไม่กลัว!

ถึงจะสู้เขาไม่ได้ ทว่าเสียชีวิตหนึ่งไปมีอะไรน่ากลัวกัน

คิดถึงตรงนี้มีมือซ้ายนางกำลังจะแตะลงบนช่วงเอว การสั่นไหวในอ้อมแขนกลับทำให้สายตานางเลื่อนลงมองไปยังทวารที่น่าเกลียดที่ยังไม่รู้ว่าเป็นชายหรือหญิง...

ลูก...ของนาง

หน้าของทวารก่นอยู่ขึ้นมา น่าเกลียดเหลือเกิน นางเบือนหน้าหนีไปชั่วขณะ จึงเห็นเด็กหญิงนามโซ่วเอ๋อร์ผู้นั้นยืนอยู่ข้างกายตน ดมทวารในอ้อมแขนนางอย่างสงสัยใคร่รู้

บุรุษผู้นั้นคล้ายสิ้นสุดการสนทนากับหญิงแล้วจึงหันมาหานางซ้ำๆ นางรู้แต่ใจคิดว่านี่เป็นเพียงชั่วพริบตาเดียว หากแต่สำหรับนางกลับเหมือนผ่านไปหลายชั่วยาม* แล้วกระนั้น ความคิดสารพัดอย่างพรั่งพรูออกมา...

ต้องลงมือหรือไม่

นางรู้ว่าถ้าลงมือ โอกาสชนะก็น้อยยิ่งกว่าน้อย เช่นนั้นถ้าหากนางตายไป ลูกของนางจะทำอย่างไร

แต่ว่าความหึงในศักดิ์ศรีของนางไม่อนุญาตให้นางก้มหัวนี้ना!

บุรุษผู้นั้นในที่สุดก็มองมายังนางเต็มตาแล้ว

ชั่วพริบตาที่สบตากันนั้น นางมองเห็นเส้นที่เข้ายวนในดวงตาสีดำทั้งสองของเขา นางละสายตาดอกทันที แล้วย้ายไปยังใบหน้าเล็กซีดขาวเกินพอดีของเฟิงหมิงเสียงโดยไม่รู้ตัว สุดท้ายนางก็ก้มหน้ามองไปยังทวารที่น่าเกลียด

* ชั่วยาม หน่วยนับเวลาของจีน เทียบได้กับเวลาประมาณ 2 ชั่วโมง

ดวงตาทารกยังปิดอยู่ ร่วงเล็กจ้อยดินเบาๆ ปากเล็กเขิดขึ้นเล็กน้อย
ดูจก่าล้งยี้ม...ลูขของนาง ทารกน้อยที่นำเกลียดถึงเพียงนี้เป็นนางคลอดออกมา
นางกึดพิน หลับตาลงแน่น

"เจ้าก็คือคนที่หมีเสียงช่วยกลับมางั้นหรือ" เสียงนุ่มเบาของบุรุษผู้นั้น
ดังขึ้น

แขนที่อุ้มทารกไว้เริ่มสั่นน้อยๆ ก่อนจะสั่นสะท้านแรงขึ้น

"ไฉนจึงไม่พูดจาเล่า หมีเสียง คนที่เจ้าช่วยกลับมาเป็นใบ้หรือไร"

"พ่อบุญธรรม ชิวเหนียงเพ็งจะคลอดเสร็จ..."

"นางนามว่าชิวเหนียง? ดูแล้วอายุน้อยนัก เกยหน้าขึ้นมา" ประโยค
สุดท้ายประหนึ่งมีอำนาจวิเศษทำให้คนไม่อาจขัดขืน

เส้นเพยจวินเกยหน้าขึ้นช้าๆ สบตากับบุรุษผู้นั้นอย่างเปี่ยมด้วยความ
หวาดกลัว พุดอีกๆ อักๆ

"โปรด...โปรดอย่าไล่พวกข้าออกไปเลย...พวกข้าแม่ลูกไว้ที่...ไว้ที่ให้
ไปแล้ว..."

บุรุษผู้นั้นหรีตาลงน้อยๆ ตรึงดวงตานางไว้แน่น

"เจ้านามว่าอะไร สามีเจ้าเล่า"

"ข้า...ข้านามว่าชิวเหนียง...สามีข้า...ตายแล้ว" ในใจนางตัดสินใจเป็น
ความตายของสามีโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย

"ตายแล้ว? เจ้าอายุยังน้อยกลับมากลายเป็นม่ายเสียแล้ว"

"ปีนี้ข้าเพ็งจะสิบหก..." นางประหม่าจนกระทั่งน้ำตาก็ไหลออกมาแล้ว

"อ้อ?" บุรุษผู้นั้นชะงักไปประเดี๋ยวล้ำคิดอะไรอยู่ในใจ สายตายังคง
ตรึงแน่นอยู่ที่นางซึ่งเห็งออออกเต็มศีระชะ ท้ายที่สุดเขาก็ปรายตามอง

เฟิ่งหมิงเสียงที่สีหน้าซีดขาวข้างกายตนเอง กล่าวยิ้มๆ อย่างไม่น่าพาวว่า "เจ้าว่าข้าหาของเล่นสักชิ้นมาให้เจ้าดีหรือไม่"

"ของเล่น?" เฟิ่งหมิงเสียงเอ่ยถามหน้าไม่เปลี่ยนสี ขณะเดียวกันก็ เบี่ยงร่างเล็กๆ ไปด้านหลังเล็กน้อย

บุรุษผู้นั้นก้มตัวลงใกล้เฟิ่งหมิงเสียง เล่นเพยจวินประหลาดใจอยู่เล็กน้อยในท่าที่สนิทสนมนั้น ยังไม่ทันได้เดาความคิดอ่านที่เขาจะมีต่อ เฟิ่งหมิงเสียงพลันได้ยินเขาเปิดปากพูดว่า

"สตรีที่ตะเนิดเดียวกับที่แตกสลายผู้หนึ่งมีอะไรน่าสนใจสำหรับพวกเรา เอบุตรชายที่นางเพิ่งคลอดมาเล่น ให้เจ้าเลี้ยงเขา ไม่ว่าเขาจะเติบโตเป็นคนไร้ประโยชน์ จะเป็นทีระบายอารมณ์ของเจ้า แม้กระทั่งเจ้าจะเลี้ยงเขามา ต่อกรกับข้า ข้าล้วนไม่คัดค้าน เจ้าว่าดีหรือไม่"

"พ่อบุญธรรม" เฟิ่งหมิงเสียงยิ้มน้อยๆ กล่าวว่า "ท่านกำลังพูดเหลวไหลอะไร ข้าจะอยากต่อกรกับท่านได้อย่างไรกันเล่า"

บุรุษผู้นั้นคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม

"ในเมื่อเจ้าไม่ต้องการ เช่นนั้นข้าก็จะทำลายใบหน้าเขา ตัดแขนขา ทั้งสี่ของเขาออก ให้เขาปากไม่อาจพูด ตาไม่อาจมอง ข้าเพียงเหลือหูเขาไว้ ข้าจะให้เขาค่อยๆ เติบโต ให้เขาได้ยินเสียงทุกอย่างรอบตัว ให้เขาเข้าใจว่า คนรอบข้างแตกต่างจากเขา ให้เขาไม่สามารถกระทั่งฆ่าตัวตาย...หมิงเสียง เจ้าว่าท้ายที่สุดความนึกคิดของเขาจะเปลี่ยนไปได้ที่น่าสนใจเช่นไร"

เล่นเพยจวินได้ยินคำอยู่ด้านข้างก็แทบจะพุ่งเข้าไปสู้กับเขาอย่าง ไม่คิดชีวิต ใครบ้างอาจจะต้องลুকน้อยน่าเกลียดของนาง! ในใจเฟิ่งคิด เช่นนี้ ทางตากลับสังเกตว่าแววตาหรั่งผู้ออกจะแปลกประหลาดอยู่บ้าง

นางถึงกับตกใจ ความคิดในฉับพลันทำให้ตกตะลึง

บุรุษที่ระวางผู้นี้กำลังทดสอบนาง?

นางเหลือบเห็นเด็กหญิงน้อยนามไซวเออร์ยังคงอยู่ข้างกายนาง มอง
ทารกในอ้อมแขนนางอย่างสงสัยใคร่รู้ ในที่สุดนางลงเดิมพันการตัดสินใจ
ที่ชั่วชีวิตนี้ทวนคิดขึ้นมาที่ไรลันทำให้สิ้นสะท้านได้ตลอด

นางแสรังทำท่าทางตกตะลึงยิ่งยวดออกมา สูดหายใจเฮือก คลาย
สองแขนออกอย่างไม่อาจควบคุม ปล่อยให้ทารกในอ้อมแขนร่วงหล่นลงพื้น

นางไม่ก้มหน้าดูบุตรของตน เพียงเบิกตาโตมองบุรุษผู้้นด้วยความ
หวาดกลัว หางตามองไซวเออร์ที่ข้างกายอยู่ตลอด

ไซวเออร์เหม่อมองทารกตกลงยังพื้นโดยไม่ขยับเขยื้อนสักนิด

ไฉนจึงไม่ขยับ เด็กหญิงผู้นี้ไฉนจึงไม่ขยับ

"ไซวเออร์!" เฟ็งหมิงเสียงร้องเรียกอย่างร้อนรน

ไซวเออร์ทั้งร่างสิ้นสะท้านขึ้นมา กระโจนตัวลอยออกไปอุ้มทารกไว้ได้
ทันเวลา

"หมิงเสียง ข้าเป็นเด็กดี ข้ารับไว้ได้" ไซวเออร์ยิ้มน้อยๆ อย่างเคอะเขิน
ขณะกำลังจะยกทารกมาอวดเบื้องหน้าหมิงเสียง เส้นเพยจวินก็เห็นว่า
แขนเสื้อของไซวเออร์ล้วนมีแต่เลือด ไม่เหมือนนางได้รับบาดเจ็บ กลับเหมือน
เป็นเลือดของผู้อื่นมากกว่า...

นางเฟ็งฆ่าคนมา? เด็กตัวแค่นี้ก็รู้จักการฆ่าคนแล้ว?

"ขออภัยเจ้า...คืนลูกให้ข้า..." นางร้องให้พอลางพูดอย่างอับจนหนทาง

เฟ็งหมิงเสียงรับเด็กมาทันที หลบเลี่ยงใบหน้ายิ้มแย้มเอาใจของ
ไซวเออร์ ก้าวไปข้างหน้าส่งคืนให้นาง เส้นเพยจวินมองเฟ็งหมิงเสียง

อย่างซาบซึ้ง หัวสรวพรางค์กายได้ขึ้นเหงื่อฉ่ำแล้ว

บุรุษผู้นั้นแค้นเสียงฮีเบาๆ เสียงหนึ่ง กล่าวว่

"มารดาที่กระตังบุตรในอุทรของตนยังช่วยไม่ได้จะมีประโยชน์อะไร
ในโลกนี้อีก ไชว์เออร์ ถึงเวลานอนของเจ้าแล้ว กลับไปห้องของเจ้าซะ"

"เจ้าคะ" ไชว์เออร์หันหน้ากลับไปมองเพิงหมิงเสียงซ้ๆ ก่อนจะตาม
บุรุษผู้นั้นจากไปด้วยความอาลัยอาวรณ์

ผ่านไปสองสามเดือนสิ้นเพิงจวินหลบอยู่ในห้องกอดบุตรชายไว้แน่น
เมื่อแน่ใจว่าพ่อบุญธรรมของเพิงหมิงเสียงลืมพวกนางสองแม่ลูกไปแล้วถึงได้
คลายใจลงอย่างแท้จริง

นางเคยคิดว่าต่อให้หนีไปจากเคหาสน์ธารฟ้า บุรุษผู้นั้นก็คงไม่สิ้นเปลือง
เวลามากหากคนที่เขาไม่ให้ความสนใจโดยไม่จำเป็น เพื่อบุตรชายนางควร
จะหนี นางอยากพบเด็กหนุ่มที่สำคัญที่สุดในใจนางผู้นั้น แต่หากนางหนีก็
เท่ากับทอดทิ้งผู้มีพระคุณช่วยชีวิต ด้วยนิสัยของนาง...นางทำไม่ได้

สุดท้ายนางก็ตัดสินใจอยู่ในเคหาสน์ธารฟ้า

หลายปีให้หลังบุรุษผู้นั้นตายลงภายใต้การทรยศ...แน่นอนว่าสตรี
ผู้ไร้ประโยชน์ในสายตาเขาเช่นนางก็มีส่วนร่วมเช่นกัน

ชีวิตใหม่เริ่มขึ้นนับจากนั้น ในที่สุดนางก็กลับมาเป็นเส้นเพิงจวิน
ผู้ซึ่งนิสัยใจคอเข้มแข็งและหยิ่งในศักดิ์ศรีเป็นที่สุดคนนั้นดังเช่นเมื่อก่อน
ได้แล้ว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)